

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 9C/49/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113205282
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Vargová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2018:8113205282.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Annou Vargovou v právnej veci žalobkyne: Q.. K. F., N.. XX.X.XXXX, A. K., W. XXX/XX, právne zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Svidník, Sov. hrdinov 163/66, proti žalovanému: SR - Ministerstvo spravodlivosti, IČO: 00166073, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 190.800,- Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa si žalobou doručenou súdu 24.10.2007 nárokovala od žalovaného nárok na zaplatenie sumy vo výške pôvodne 15.380.420,- Sk s 9 %-ným úrokom z omeškania od 26.1.2007 do zaplatenia. Okresný súd Prešov rozhodoval rozsudkom v poradí prvým dňa 9.3.2009 č.k. 9C/92/07-223 tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 165.969,60 Eur s 9 %-ným úrokom z omeškania z istiny ročne, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O náhrade trov konania si vymienil rozhodnúť samostatným rozhodnutím. Titulom uplatneného nároku bolo nezákonné rozhodnutie o väzbe a na to nadväzujúce trestné stíhanie, čím bola žalobkyni spôsobená škoda, ktorú žalovaný pri predbežnom prerokovaní nároku neuznal. Súd prihliadajúc na vznesenú námietku premlčania žalovaným vyhodnotil žalobu v časti sumy 380.420,- Sk (12.627,63 Eur) za nedôvodnú, preto žalobe nevyhovel v súvislosti s trovami vzniknutými žalobkyni v spojení s trestným konaním tak, ako si tieto v žalobe vyčíslila. V časti nároku na náhradu morálnej ujmy súd žalobe vyhovel v súlade s výrokovou časťou rozsudku sumou vo výške 165.969,60 Eur. Vychádzal pritom predovšetkým z výsledku trestného konania vedeného voči žalobkyni pod sp.zn. 3T/394/00, ktoré skončilo oslobodzujúcim rozsudkom.

2. Proti rozhodnutiu súdu I. inštancie bolo podané odvolanie žalobkyňou aj žalovaným. Krajský súd v Prešove rozhodoval rozsudkom č.k. 4Co/76/2009-275 dňa 13.11.2009 tak, že potvrdil rozsudok v zamietavom výroku o zaplatenie sumy 12.627,63 Eur. V ostatnej zamietavej časti a vo vyhovujúcom výroku zrušil rozsudok a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu I. inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia potvrdil vyhodnotenie námietky premlčania ako vecne správne vo vzťahu k uplatnenej materiálnej škode. Vo zvyšku považoval skutkový stav zistený súdom I. inštancie za nedostatočný a odvolanie žalobkyne za dôvodné voči zamietavom výroku ohľadne nepriznania uplatnenej náhrady škody celkom vo výške 497.908,40 Eur. Odvolací súd dal za pravdu aj strane žalovaného proti vyhovujúcemu výroku ohľadne výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v sume

165.969,60 Eur z dôvodu, že aj vo vyhovujúcom výroku súd I. inštancie neuviedol dostatočné dôvody, na základe ktorých vo veci rozhodol. Odvolací súd považoval za nedôvodne priznaný aj úrok z omeškania.

3. Proti rozsudku súdu I. inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie. Najvyšší súd SR uznesením č.k. 6Cdo/35/2010-300 dovolanie odmietol. Dovolanie smerovalo proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu I. inštancie v zamietavej časti o zaplatenie sumy 12.139,- Eur, kde súdy oboch inštancií vyhodnotili námietku premičania ako uplatnenú žalovaným dôvodne. Dovolací súd nezistil vadu konania tak, ako ju označila žalobkyňa.

4. Okresný súd Prešov rozhodol dňa 4.5.2011 rozsudkom č.k. 9C/92/2007-377 v poradí druhým, ktorým uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 230.000,- Eur spolu s 9 %-ným úrokom z omeškania z istiny ročne od 26.1.2007 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O trovách konania si vymienil rozhodnúť osobitným rozhodnutím. Prvoinštančný súd v odôvodnení rozsudku vec právne posúdil podľa zákonných ustanovení zák. č. 58/69 Zb. o zodpovednosti štátu za škodu, § 13 OZ, čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a priznal žalobkyni nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v súlade s výrokovou časťou rozsudku. Skutkový stav vychádzal predovšetkým z rozhodnutia súdu v trestnom konaní 3T/394/00, ktorým bola žalobkyňa oslobodená spod obžaloby, vypočul svedkov a z uvedeného pri rozhodovaní vychádzal.

5. Proti rozsudku súdu I. inštancie opätovne podali odvolanie obe sporové strany, ktoré prejednával odvolací Krajský súd v Prešove. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu I. inštancie vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 230.000,- Eur a zmenil rozsudok vo výroku o priznaní 9 %-ného úroku z omeškania tak, že v tejto časti žalobu zamietol. Odvolací súd zistil, že súd I. inštancie správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne posúdil dôvodnosť uplatnenej náhrady a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením prvoinštančného rozsudku.

6. Žalovaný podal proti rozsudku Krajského súdu v Prešove dovolanie a zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

7. Najvyšší súd SR uznesením č.k. 6Cdo/37/2012-496 zo dňa 31.7.2012 odložil vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Prešove v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Prešove a uznesením č.k. 6Cdo/37/2012-497 zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu I. inštancie vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni 230.000,- Eur a v rozsahu zrušenia mu vec vrátil na ďalšie konanie. NS SR v odôvodnení uznesenia posúdil konanie pred odvolacím súdom ako konanie postihnuté vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p.. Poukázal na zdôvodnenie žaloby žalobkyne, ktorá si uplatnila morálnu ujmu vo výške 1.000.000,- Eur spolu s úrokom z omeškania, ku vzniku ktorej došlo jednak nezákonným rozhodnutím o väzbe, ktorú vykonala od 12.8.1995 do 11.2.1996, ako aj na to nadväzujúcim trestným stíhaním vedeným proti nej, ktoré sa napokon skončilo až v roku 2004 oslobodzujúcim rozsudkom. Podľa názoru dovolacieho súdu ustálenie toho, za čo vlastne žalobkyňa odškodnenie požadovala, bolo rozhodujúce pre náležité skutkové a právne posúdenie veci, čo súdy nižších stupňov riadne nevyriešili. Ich závery sú v dôvodoch preskúmaných rozhodnutí protirečivé. Kým v niektorých častiach rozhodnutí za rozhodujúce pre priznanie odškodnenia považovali celý priebeh, výsledok a dopad trestného stíhania včítane vzatia do väzby na osobu žalobkyne, v iných častiach za významné považovali len výkon väzby. Tieto protirečenia neodstránil ani odvolací súd, ktorý sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a ani on si riadne neujasn timeraký skutkový a právny základ rozhodnutia o žalobe. Dovolací súd vytýkal súdom nižších stupňov aj aplikáciu zákonných ust. § 13 OZ upravujúcich prostriedky, ktorými sa fyzická osoba môže domáhať ochrany svojej osobnosti. Za riadne odôvodnený nepovažoval dovolací súd ani záver odvolacieho súdu o primeranosti odškodnenia žalobkyne práve sumou 230.000,- Eur.

8. Súd rozhodoval rozsudkom v poradí už tretím za nezmeneného skutkového stavu s poukázaním na okolnosti prípadu, ktoré spadajú do obdobia rokov 1994-2005.

9. Súd rozhodoval o nároku žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy v súlade s uznesením pripustenou zmenou žaloby na pojednávaní dňa 14.3.2011, ktorým sa žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy vo výške 1 mil. Eur spolu s 9 %-ným úrokom z omeškania ročne od 27.7.2006 do zaplatenia v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

10. Pri rozhodovaní súd vychádzal z obsahu dôkazov vykonaných výsluchom strán sporu, písomnými stanoviskami strán sporu, rozsudkom Okresného súdu v Žiline sp.zn. 3T/394/00-1562 z 14.10.2004, uznesením Krajského súdu v Žiline sp.zn. 1To/38/05-1608 z 26.7.2005, uznesením OÚV PZ Košice II ČVS: VP-334/10/95 z 31.5.1995, obžalobou OP Košice II 1Pv 195/95 z 27.6.1995, uznesením OÚV PZ Košice II ČVS: VP 796/10/95 z 10.8.1995, uznesením Okresného súdu v Prešov EtV 78/95 z 12.8.1995, uznesením KS Prešov 3To/269/95, obžalobou OP Košice II 1Pv 195/95, obžalobou 2Kv 84/96 z 10.2.1999, výsluchmi svedkov, ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

11. Dňa 21.4.1995 Obvodný úrad vyšetrovania PZ Košice II ČVS: VP 334/10-95 vzniesol obvinenie proti T. S. a Q.. K. F. za trestný čin vydierania formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 235 ods. 1,2 písm. c/ Trestného zákona. Zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin a je dostatočne odôvodnený záver, že v presne nezistenom čase začiatkom roku 1994 obvinený S. a Q.. F. pod psychickým nátlakom vymohli od poškodeného V. V., nar. X.X.XXXX v K., trvale bytom M. Č.. XXX, rodinný dom nachádzajúci sa v kat. úz. M. Z.. Č.. XXX aj s príslušenstvom v hodnote asi 1.000.000,- Sk s tým, že ak na to nepristúpi bude on a jeho rodina fyzicky likvidovaná, kde následne o prevode nehnuteľnosti pod psychickým nátlakom v Košiciach spísali dňa 2.6.1994 Zmluvu o prevode nehnuteľnosti z titulu predaja a kúpy.

12. Dňa 10.8.1995 Obvodný úrad vyšetrovania PZ Košice II ČVS: VP 796/10-95 vniesol obvinenie na Q.. K. F. pre trestný čin vydierania formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 235 ods. 1,2 písm. b/ Trestného zákona, lebo zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin a je dostatočne odôvodnený záver, že v presne nezistenom čase začiatkom mesiaca august 1995 v popoludňajších hodinách došlo v doprovide doposiaľ nestotožneného ozbrojeného muža do bytu Q. K., nar. XX.X.XXXX M. K., trvale bytom K., L.. K. Č.. XX, od ktorej požadovala sumu 500.000,- Sk s odôvodnením, že tieto peniaze jej dlhuje jej syn K., uvedenú čiastku jej mal odovzdať do konca mesiaca august 1995, lebo v opačnom prípade dá zastreliť ju, ako aj dá vystrieľať celú jej rodinu. Dňa 9.8.1995 v dopoludňajších hodinách sa znovu ozval telefonicky neznámy muž, ktorý rozprával ruským prízvukom a dotazoval sa pani K., či už majú pripravených 500.000,- Sk, a že tieto majú odovzdať do 3 dní.

13. Dňa 27.6.1995 podal Obvodný prokurátor Košice II na Obvodný súd Košice II obžalobu na žalobkyňu preto, že v presne nezistenom čase začiatkom roku 1994 v Košiciach na W. L. Č.. XX vo svojom byte sa vyhrážala V. V., nar. X.X.XXXX, aby odpredal svoj rodinný dom nachádzajúci sa v katastrálnom území obce M. Z.. Č.. XXX, okres W. aj s príslušenstvom za cenu 1 mil. Sk podľa znaleckého posudku v hodnote najmenej 1.601.360,- Sk, a to pre V. S., nar. XX.X.XXXX, lebo inak zariadi u osôb z Ruska fyzickú likvidáciu jeho a jeho rodiny, v dôsledku čoho došlo aj k podpísaniu kúpnopredajnej zmluvy dňa 2.6.1994 o prevode nehnuteľnosti a následne aj k uvoľneniu uvedeného rodinného domu pre V. S. s manželom, čím mala spáchať trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, 2 písm. c/ Tr. zák..

14. Dňa 8.2.1999 podala Krajská prokuratúra v Košiciach na Krajský súd v Košiciach obžalobu na žalobkyňu preto, že po viacerých verbálnych vyhrážkach nebohého T. S. adresovaných V. V. pre nesplatenie pôžičky Š. R., presne nezisteného dňa koncom mesiaca apríl alebo začiatkom mesiaca máj 1994 v obývačke svojho bytu na ul. W. Č.. XX M. K., po predchádzajúcej vzájomnej dohode s nebohým T.A. S., spoločne sa vyhrážali V. V. fyzickou likvidáciou celej jeho rodiny prostredníctvom osôb ruskej národnosti, ak tento neodpredá svoj rodinný dom s príslušenstvom nachádzajúci sa v katastrálnom území obce M. Č.. XXX v okrese K. - Y. v hodnote 1.681.368,17 Sk manželke neb. T.Ó. S. V. S., v dôsledku čoho dňa 2.6.1994 V. V. podpísal kúpnopredajnú zmluvu ohľadom vyššie uvedenej nehnuteľnosti, v ktorej kúpna cena vo výške iba 600.000,- Sk bola dopísaná dodatočne bez vedomia V. V., pričom vklad do katastra nehnuteľnosti pri uvedenej zmluve bol povolený až dňa 7.11.1995 s právnymi účinkami od 20.6.1994. Napriek tomu na ďalší nátlak nebohého T. S. obdržiac od toho za spomínaný dom s pozemkom len čiastku približne 200.000,- Sk, musel V. V. aj s rodinou už v letných mesiacoch 1994 opustiť rodinný dom a odsťahovať sa do podnájmu v Košiciach, teda spoločným konaním iného hrozbou násillia nútila, aby niečo konal a spôsobila mu takým činom značnú škodu, čím spáchala trestný čin vydierania vo forme spolupáchateľstva.

15. Krajská prokuratúra Bratislava podala na Krajský súd Bratislava obžalobu zo dňa 10.2.1999 na žalobkyňu preto, že dňa 1.8.1995 asi okolo 18 hod. prišla s doposiaľ neznámym mužom, ktorý bol ozbrojený pištoľou a v hovorovej reči používal ruský prízvuk do bytu poškodenej Q. K. v Košiciach, ul. Kežmarská č. 22 a požadovala od nej sumu 500.000,- Sk ako vrátenie dlžoby, ktorú u nej mal mať

poškodenej syn K. K., pričom ju upozornila, že sa ničoho nebojí, lebo na polícii, prokuratúre, ako aj na súde má všetkých podplatených, má pod palcom aj Rusov, ktorí môžu jej celú rodinu vystrieľať, ak jej požadovanú sumu do konca mesiaca nedá, pri tomto rozhovore neznámy muž ukázal pištoľ, ktorú mal za opaskom, na čo obv. F. zrazantnila svoju požiadavku s tým, že nežartuje a myslí to naprosto vážne, následne dňa 9.8.1995 asi okolo 12 hod. vo svojom byte pošk. Q. K. prevzala telefonický odkaz, v ktorom jej neznámy muž hovoriaci ruským prízvukom pripomenul, že uvedených 500.000,- Sk musí vyplatiť v priebehu 3 dní, teda spoločným konaním hrozbou násilia iného nútila, aby niečo konal, pričom takýto čin spáchala so zbraňou, čím spáchala trestný čin vydierania spolupáchatelstvom.

16. Žalobkyňa bola dňa 25.8.1995 vzatá do väzby uznesením sudcu Okresného súdu Prešov Ntv 78/95, pričom návrh na vzatie do väzby bol spracovaný Krajskou prokuratúrou Košice pod č. 2Kv 74/95 dňa 11.8.1995 a pôvodne adresovaný Obvodnému súdu Košice I. Žalobkyňa bola väzobne stíhaná od 12.8.1995 do 11.2.1996.

17. Rozsudkom Okresného súdu v Žiline sp.zn. 3T/394/00-1562 bola žalobkyňa podľa § 226 písm. a/ Tr. por. spod obžaloby oslobodená vo vzťahu ku skutku, ktorý sa jej kládol za vinu ako trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1,2 písm. c/ Tr. zák. účinného pred novelou č. 248/94 Z.z. vo forme spolupáchatelstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., ktorého sa mala dopustiť po vzájomnej dohode s nebohým T. S. spoločne vyhrážkami V. V. fyzickou likvidáciou celej jeho rodiny prostredníctvom osôb ruskej národnosti ak neodpredá svoj rodinný dom s prísl. tak, ako bol v obžalobe popísaný a tiež bola oslobodená spod obžaloby za trestný čin kvalifikovaný ako trestný čin vydierania formou spolupáchatelstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. k § 235 ods. 1,2 písm. b/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že dňa 1.8.1995 spolu s neznámym mužom sa mala vyhrážať poškodenej Jolane Kolárikovej tak, ako je v obžalobe popísané. Z odôvodnenia rozsudku v trestnej veci vyplýva, že proti obžalovanej Q.. K.. F. neboli zabezpečené nijaké priame a nepriame dôkazy, ktoré by vytvárali ucelený reťazec, z ktorých by sa mohol vytvoriť bezpečný záver vylučujúci iné rozhodnutie, ako rozhodnutie o nevine obžalovanej. Súd ďalej uviedol, že zo spisového materiálu sú zistiteľné okolnosti spochybňujúce dodržanie práva na spravodlivý proces od samého počiatku obžalovanej Q.. F., pričom poukázal na spôsob vedenia výsluchov, spôsob vylúčenia orgánov činných v trestnom konaní pri rozhodovaní o vzatí do väzby, k dôvodom oznamovania zrušenia termínu hlavného pojednávania a v neposlednom rade právo obžalovanej na spravodlivý proces spochybňuje aj samotná dĺžka trestného konania, keď prvoinštančný súd vyhlásil rozsudok 14.10.2004, pričom skutky boli spáchané v roku 1994 a 1995.

18. Po podaní odvolania Okresným prokurátorom v Žiline rozhodol Krajský súd Žilina na verejnom zasadnutí dňa 26.7.2005 v trestnej veci Q.. F. tak, že odvolanie zamietol. S rozhodnutím súdu I. inštancie sa stotožnil.

19. Svedkyňa Q.. Z. Č. bola spolužiačka žalobkyne na vysokej škole. Uviedla, že žalobkyňa bola veselá, energická, spoločenská študentka. Stýkala sa aj s rodičmi žalobkyne, ktorí po vzatí do väzby trpeli, otec dostal infarkt a následne aj zomrel. Spolužiaci z vysokej školy pôsobiaci v rôznych zaradeniach v právnickom povolání nepochybovali o vine žalobkyne, rozprávali o procese pri spoločných stretnutiach a v súčasnosti oni nemajú vedomosť o tom, že bola oslobodená.

20. Svedkyňa P. S. je spolužiačkou žalobkyne zo základnej a strednej školy, zároveň jej manžel - lekár je kolegom s manželom žalobkyne. Aj ona prijala informáciu o väzbe žalobkyne ako skutočnosť, že je vinná z trestného činu. Rovnako to vnímali aj iní spolužiaci a kolegovia manžela - lekári pracujúci na jednom pracovisku. Rozprávali o celej veci, odsudzovali žalobkyňu a vyhýbali sa stretnutiam s ňou. Bola svedkyňou ešte pred rokom, že do výťahu na Krajskom súde v Košiciach nenastúpila spolu s nimi sudkyňa. Má vedomosť o zdravotných ťažkostiach žalobkyne, ktoré vyústili v nemožnosť mať druhé dieťa. Trpeli rodičia žalobkyne.

21. Svedok Q.. E. ako spolužiak žalobkyne z vysokej školy svoju nevôľu voči osobe žalobkyne prezentoval priamo pred súdom. Pôsobí ako advokát, ale uviedol, že na osobu žalobkyne pozeral ako na osobu s kriminálnou minulosťou, ktorá sa spojila so zlými ľuďmi - podsvetím. Má vedomosť o tom, že žalobkyňa pred vzatím do väzby mala dobrú povesť advokátky, ktorá sa špecializovala na trestné právo a vyhľadávali ju ľudia s náročnými trestnými vecami.

22. Svedkyňa V. Y. bola susedou so žalobkyňou. Bývali spolu na jednom podlaží. Boli dobré priateľky. Navštevovali sa pravidelne a neskôr sa stali aj dôvernými priateľkami. Počúvala komentáre susedov, ktorí popisovali zásah polície pri vzatí žalobkyne do väzby z jej bytu. Z novin mala vedomosť o trestnej činnosti žalobkyne. Mala vedomosť o zdravotných problémoch žalobkyne pri otehotnení, donosení a pôrode dieťaťa. Pomáhala jej hlavne pri donosení dieťaťa. Neskôr vyhovelá prosbe rodičov žalobkyne, na výmene bytov kvôli neznesiteľnej atmosfére vo vchode, kde bývali rodičia. Vo vchode bývali aj iní sudcovia a dali im pocítiť, čo si o tom myslia. Otec žalobkyne následne zomrel.

23. Svedok Q.. V. T. bol kolegom otca žalobkyne. Prostredníctvom neho sa zoznámil aj so žalobkyňou počnúc od jej 13 rokov. Žalobkyňu charakterizoval ako veselú, inteligentnú, extrovertnú osobu. Peknú, upravenú a príťažlivú ženu. Úspešnú advokátku, ktorá začínala ako sudkyňa. Po vzatí do väzby, otec žalobkyne trpel a v dôsledku toho neskôr aj zomrel. Trpel najmä preto, že samotný otec žalobkyne celý život pracoval ako sudca trestnej agendy na všetkých stupňoch súdov, vrátane Najvyššieho súdu SR. Až 80 % ľudí uverilo vo vinu žalobkyne a ich podstatná časť nevie, že bola oslobodená spod obžaloby. Mal vedomosť aj o tom, že návrh prokurátora na vzatie do väzby nebol podaný na miestne príslušný súd. Vyjadril sa aj k dôsledkom celého procesu jednak vo vzťahu k osobnosti žalobkyne a tiež jej profesionálnym problémom. Zmenu v správaní žalobkyne charakterizoval ako trvalú, po ťažko prežitých veciach v konaní nemôže byť v norme, chodí neupravená, uzatvára sa. Mala problém s nájdením klientely niekoľko rokov, pomáhal jej aj pri doporučení žalobkyne ako advokátky.

24. Svedkyňa Q.. B. X. pôsobila ako vyšetrovateľka. Naďalej pôsobí na vyšetrovacom oddelení. Vnímala ako sa kolegovia vyjadrovali o žalobkyňu už po jej prepustení z väzby - pohrdlivo a posmešne. Tiež spomínali, že v minulosti išlo o úspešnú a sympatickú advokátku. V súčasnosti jej nezáleží na výzore a správaní.

25. Svedok Q.. S. bol ustanovený ako náhradný obhájca v trestnom konaní žalobkyne. V čase svojho ustanovenia za advokáta, ale aj v priebehu konania zo strany kolegov advokátov, prokurátorov a sudcov bol upozornený na to, aby bol opatrný vo vzťahu k žalobkyňi. Hovorili o jej spojení s východoslovenským podsvetím. Napriek zásade v trestnom konaní o prezumpcii neviny, z okruhu osôb s právnickým vzdelaním, s ktorými prišiel do styku, názor na osobu žalobkyne bol odsudzujúci. Kúpil si aj knižnú publikáciu s názorom „Mafia na Slovensku“, keďže sa dozvedel, že je tam opisovaná aj osoba žalobkyne.

26. Svedkyňa Q.. K. pôsobila ako dlhoročná advokátka žalobkyne. Bola zbavená žalobkyňou mlčanlivosti. Poznala žalobkyňu ešte zo študentských čias. Vnímala ju ako temperamentnú ženu, schopnú právničku. Po vznesení obvinenia aj ona na začiatku uverila, že sa žalobkyňa dopustila uvedených skutkov. Registrovala to aj u iných advokátov, s ktorými sídlila v jednej budove. Pohoršovali sa na tým a aj nad nečinnosťou Advokátskej komory. Zastupovala žalobkyňu vo viacerých sporoch proti médiám, úspešne, no bez finančného zadosťučinenia. Od svojej matky sa dozvedela, že celá záležitosť veľmi zle vplývala na otca žalobkyne, jej manžela a celú rodinu. Tiež čítala knihu: Mafia na Slovensku“, ktorá opisuje žalobkyňu ako Q.. K. F.. Napriek právoplatnému oslobodzujúcemu rozsudku, žalobkyňa aj naďalej je spájaná s uvedenými skutkami.

27. Svedok W. N. pracuje v ÚVV Košice. Poznal žalobkyňu pred rokom 1995 ako advokátku s rozsiahlou klientelou a potom už z výkonu väzby, hneď od jej nástupu. Príslušníci ÚZVJS chodili pozeráť na žalobkyňu cez kukátko a väzni vykrikovali oplzlé slová na jej osobu. Tiež kolegovia sa vyjadrovali veľmi zle na osobu žalobkyne. Táto veľmi zle znášala vzatie do väzby, nejedla, plakala, bola psychicky veľmi vyčerpaná. Keďže aj po skončení trestného konania stretáva žalobkyňu ako advokátku, no podstatne osobnostne zmenenú. Dodnes vníma označenie žalobkyne ako „tej“, ktorá bola vo väzení. O oslobodzujúcom rozsudku sa dozvedel od žalobkyne.

28. Svedok Q.. Š. pozná žalobkyňu ako spolužiačku z vysokej školy, ale aj kolegyňu z Mestského súdu v Košiciach. Bola jeho priateľkou a mala dobré renomé ako sudkyňa. Aj po odchode do advokácie ju považoval za veľmi schopnú advokátku. Po vykonaní väzby s ňou prerušil kontakt. On, aj mnohí kolegovia, ju neustanovovali v trestných veciach ako advokátku ex offo. Doteraz v rámci jeho okruhu kolegov je meno žalobkyne spájané s problémami.

29. Svedok D. R. je vyšetrovateľ. Prichádzali do styku aj pred vzatím žalobkyne do väzby pracovne, mala širokú klientelu, spolupráca bola bez problémov. V súčasnosti je ovplyvnený trestným konaním

žalobkyne, stratil voči nej dôveru. Všeobecne sa medzi spolupracovníkmi hovorilo o tom, že keď bola advokátka vzatá do väzby, muselo to byť dôvodné, bol to prvý prípad a šokoval ich.

30. Svedkyňa V. je príbuzná žalobkyne. Poznala ju dávno v minulosti ako veselú a energickú ženu. Po vzatí do väzby uverili dôvodnosti jej stíhania. Rodina obmedzila s ňou kontakty, problém mal aj syn žalobkyne v škole, kde sa mu deti vysmievali, že má mamu v base. Pred vzatím do väzby bola žalobkyňa spoločenská, chodila na plesy, navštevovala divadlo. Rodičia ťažko znášali celú udalosť, čo vyústilo v infarkt a následnú smrť otca žalobkyne. Od svojich klientov, keďže svedkyňa podniká v rodinnej firme, tiež registrovala poznámky na adresu žalobkyne a neveriace stanovisko voči oslobodzujúcemu rozsudku.

31. Svedok V.. R. bol spolužiak manžela žalobkyne a zároveň pracuje ako súdny lekár. Poznal žalobkyňu ako schopnú advokátku, po vzatí do väzby ľudia z jeho okolia odsudzovali žalobkyňu, aj jej manžela. Predtým žila spoločenským životom, navštevovali plesy, neskôr sa siahli, dokonca manžel uvažoval o odchode zo Slovenskej republiky.

32. Svedkyňa F.Š. pozná žalobkyňu od ranného detstva. Pracovala na vysokoškolskom internáte na ul. Medickej v Prešove. Vedela o vzatí žalobkyne do väzby od susedov, bývajú na jednom sídlisku. Susedia popisovali jej zatknutie a okolie uverilo vine žalobkyne. Prestala sa so žalobkyňou kontaktovať a až po dlhom čase sa začala s ňou kontaktovať opäť. Napriek oslobodzujúcemu rozsudku ľudia z práce a okolia žalobkyňu vnímajú ako človeka, ktorý bol väzobne stíhaný. Rovnako kritizovala médiá, ktoré už nepísali o jej oslobodení spod obžaloby.

33. Svedkyňa B.B. pracovala ako asistentka senátu, keď žalobkyňa pôsobila na Mestskom súde v Košiciach. Žalobkyňa bola dobrá sudkyňa a obľúbená aj medzi administratívou súdu. Dodnes sa rozpráva na súde o žalobkyňi ako o osobe, ktorá sedela vo väzení. Dokonca si všimla odsudzujúci postoj kolegov, že kontaktuje sa so žalobkyňou aj potom, čo bola prepustená z väzby. Žalobkyňa sa jej zdôverila s ťažkosťami po finančnej aj psychickej stránke.

34. Základ nároku je možné odvodiť z oboznámených rozsudkov OS v Žiline a KS v Žiline. Obe rozhodnutia v odôvodnení konštatujú nezákonné konanie v prípravnom konaní. Práve nezákonné vzatie žalobkyne do väzby v trvaní 6 mesiacov spôsobilo ujmu v jej osobnom, profesionálnom, citovom a rodinnom živote a tiež ujmu na zdraví.

35. Svedkyne P.S., V.Y. P. F.Š. poznajú žalobkyňu od detstva. Charakterizovali ju ako veselú, temperamentnú, sebavedomú ženu. Navyiac spoločenskú a priateľskú. Konštatovali, že po prepustení z väzby nastal podstatný obrat v správaní žalobkyne. Prestala sa s nimi stretávať, všetci známi uverili mediálne zverejneným informáciám o žalobkyňi. Stretli sa s odcudzovaním jej osoby, dokonca každá z nich na isté obdobie sa vyhýbala stretnutiu s ňou. Vedeli o tom, že rodičia žalobkyne prežívali ťažké obdobie, ktoré sa podpísalo na zdraví jej otca, bývalého dlhoročného predsedu senátu Krajského súdu v Košiciach. Udalosť spôsobila ťažký infarkt u otca žalobkyne s následnou smrťou. Toto potvrdili aj svedok Q.. T., bývalý kolega jej otca a taktiež dlhoročný sudca a priateľ.

36. Rovnako príbuzná žalobkyne W.. V. potvrdila rozvrátenie rodinných vzťahov, poškodenie zdravia otca žalobkyne a vysmievanie sa synovi žalobkyne v I. ročníku Základnej školy a tiež finančný problém žalobkyne po prepustení z väzby, ktorý riešila za podpory rodičov a príbuzných. Rodičia sa dokonca presťahovali zo svojho pôvodného bydliska kvôli stíhaniu dcéry.

37. Svedkovia Q.. T., Q.. Š. P. W.. B. sa vyjadrovali k profesionálnej kariére žalobkyne. Začínala ako sudkyňa na Mestskom súde v Košiciach. Hodnotili ju ako schopnú a odborne zdatnú právničku, ktorá odišla do privatej sféry a mala renomé úspešnej advokátky s rozsiahlou klientelou. Zároveň sa vyjadrili k reakciám kolegov v justícii, v drvivej väčšine, napriek prezumpcii nevinu, považovali žalobkyňu za dôvodne trestne stíhanú. To spôsobilo odsudzovanie žalobkyne, ohováranie a koniec ustanovovania advokátky ex offio v trestnom konaní, pre nedôveru voči jej osobe.

38. Rovnako vyšetrovatelia D.. R. P. Q.. X. potvrdili zmenu v správaní žalobkyne, nedôveru pri spolupráci s ňou v rámci vyšetrovacích úkonov na rozdiel od obdobia pred vzatím do väzby. Kolegovia, napriek

tomu, že pracujú v oblasti vyšetrovania trestnej činnosti, bez ohľadu na skončenie trestného konania oslobodzujúcim rozsudkom vo vzťahu k žalobkyni, posudzujú jej osobu z pohľadu jej väzobného stíhania.

39. Svedkyne Q.. K., Q.. Č. P. Q.. E. sú spolužiaci žalobkyne z Vysokej školy. Q.. K. dokonca zastupovala žalobkyňu vo viacerých právnych veciach ako jej advokátka. Rovnako tieto svedkyne konštatovali, že v okruhu ich kolegov na súde, v advokácii, prokuratúre od vzatia žalobkyne do väzby doteraz pretrváva odsudzujúci názor na žalobkyňu, bez ohľadu na jej oslobodenie spod obžaloby.

40. Svedkovia vypočutí na pojednávaní dňa 14.3.2011 sa vyjadrovali ku knižnej publikácii: Mafia na Slovensku“, v ktorej sa opisuje osoba žalobkyne ako Q.. K. F.. Ide o knižnú publikáciu ponúkanú ako „bestseller“ ako jedna z najpredávanejších kníh, čo žalobkyňa ilustrovala ponukou knihy prostredníctvom reklamného letáku siete obchodných domov Kaufland.

41. Zdravotný stav žalobkyne odzrkadľuje správa gynekologickej ambulancie o problematickom tehotenstve. Preukázaný zásah do všetkých sfér života človeka nesporne v prípade žalobkyne znamenala stratu cti, dôstojnosti rodinného zázemia, profesionálnej kariéry, aj po 16 rokoch od väzobného stíhania rezonuje v spoločnosti. Boli vypočutí rôzni svedkovia, ktorí poznali žalobkyňu osobne buď v súkromnej oblasti, alebo z profesionálneho prostredia.

XX. B. N., príslušník ÚZVJS autenticky opísal obdobie pobytu žalobkyne v ÚVV v Košiciach. Vulgárne správanie odsúdených ale, žiaľ, aj pracovníkov ústavu, predstavujú absolútne neprijateľné skutočnosti pre bezúhonného človeka.

43. S poukázaním na rozhodnutia súdov v nadväznosti na právne záväzný vyslovený názor odvolacieho súdu v zrušujúcom rozsudku č.k. 4Co/95/2012-513 zo dňa 25.1.2013 súd si mal výsluchom strán ujasniť základ nároku o náhradu nemajetkovej ujmy z hľadiska aplikácie Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj aplikáciu ust. § 13 ods. 2,3 OZ vo vzťahu k procesne pasívne legítimovanej žalovanej. Tiež bolo potrebné si ujasniť, že čl. 5 ods. 5 Dohovoru umožňuje odškodnenie obeti zatknutia alebo zadržania v rozpore so svojimi skoršími rozhodnutiami, len za nezákonné zatknutie alebo zadržanie, a nie za ich celé trestné stíhanie. Zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby je podľa predpokladov odškodnenia ustanovených podľa § 5 zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v znení do 30.6.2004. Pri určení rozsahu odškodnenia podľa predpisov použitých súdmi je možné prihliadať len na okolnosti prípadu v súvislosti s rozhodnutím o väzbe, nie aj v súvislosti s celým trestným stíhaním. Odvolací súd poukázal tiež na to, že Dohovor neobsahuje žiadne hľadisko pre stanovenie rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy, obsahuje tzv. neurčitý právny pojem, preto je povinnosťou súdu vo svojom rozhodnutí náležite zdôvodniť a vyrovnáť sa so všetkými relevantnými argumentmi žalovanej o neprimeranosti odškodnenia priznanej náhrady nemajetkovej ujmy uplatnenej na základe dvoch rozdielnych hmotnoprávných ustanovení, aj na rozsah odškodnenia v iných obdobných veciach.

44. V nadväznosti na vyslovený právne záväzný názor nadriadeného súdu právny zástupca za žalobkyňu tak v písomných, ako aj v ústnych stanoviskách uviedol, že z jeho pohľadu je právny základ nároku daný, táto skutočnosť nebola nikým spochybnovaná. Nárok vyplýva z väzobného trestného stíhania jeho kletky, ktorá nebola odsúdená, bola oslobodená, pričom čo sa týka výšky náhrady nemajetkovej ujmy táto nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná vo vzťahu k hornej hranici. Právny zástupca za žalobkyňu teda zadefinoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy titulom nezákonnej väzby, ktorú žalobkyňa vykonala v rámci trestného stíhania začatého obvinením na základe uznesenia OÚV PZ Košice II z 10.8.1995. Trestné konanie sa skončilo oslobodzujúcim rozsudkom potvrdeným odvolacím súdom. Do väzby bola vzatá nezákonne, nepríslušným súdom a väzobne stíhaná bola od 12.8.1995 do 11.2.1996.

45. Žalovaná strana v písomnom vyjadrení uviedla, že konanie v predmetnej veci je konaním civilným a tú-ktorú stranu zaťažuje bremeno tvrdenia. V danom prípade unesenie bremena tvrdenia spočíva aj v uvedení konkrétnej a zrozumiteľnej požiadavky na náhradu škody v jasne určenej výške, ktorá mala byť spôsobená žalobkyni konkrétnym, jasne a zrozumiteľne označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu. Z pohľadu žalovanej k takémuto tvrdeniu nedošlo. Žalovaná následne analyzovala, aké nároky si môže žalobkyňa z jej pohľadu uplatniť. Vo vzťahu k trestnému stíhaniu odkázala na doposiaľ

prijaté právne závery v rozsudkoch prvoinštančného, odvolacieho, ako aj dovolacieho súdu, z ktorých vyplýva, že pokiaľ je možné priznať nemajetkovú ujmu, tak len vychádzajúc z čl. 5 Dohovoru, avšak len za väzbu, nie za celé trestné stíhanie. Vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy za rozhodnutie o väzbe žalovaná odkazom na § 23 zák. č. 58/1969 Zb. namietala premlčanie nároku. K neprímeranej dĺžke trestného konania žalovaná uviedla, že na tento nárok je potrebné aplikovať zákonnú úpravu podľa zák. č. 514/2003 Z.z., avšak žalobkyňa neoznačila rozhodnutie, resp. inú listinu, z ktorých by vyplýval namietaný nesprávny úradný postup pre prijatie takéhoto záveru o existencii zbytočných prieťahov v konaní, resp. neprímeranej dĺžke konania. K nezákonnému obmedzeniu osobnej slobody v rozpore s čl. 5 Dohovoru žalovaný uviedol, že pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že o väzbe rozhodoval nepríslušný súd, nie je možné na túto argumentáciu prihliadať, pretože rozhodnutie o vzatí do väzby nebolo neskôr zrušené, alebo zmenené. V neposlednom rade čo sa týka nerešpektovania oslobodzujúceho rozsudku žalobkyne čo sa malo udiť zo strany špecializovaného tímu Generálnej prokuratúry a zo strany sudcov KS v Nitre jedná sa o dôvody prednesené až na pojednávaní 14.3.2011, pričom súd keď pripustil zmenu petitu žaloby vo vzťahu k výške uplatneného nároku nerozhodol zároveň o zmene dôvodov žaloby. Žalovaná navrhla žalobu zamietnuť v celom rozsahu.

46. Ďalej dala žalobkyňa súdu do pozornosti, že závažnosť dôsledkov jej nezákonného stíhania a väzby na jej rodinný, osobný, spoločenský a profesionálny život pretrváva a má to vplyv nielen na ňu, ale aj na jej príbuzných, a to aj do budúcnosti, o čom svedčí aj vydanie knižných publikácií „Tajný denník mafiána“ od Gustáva Murína, „Mafiáni 3“ od Gustáva Murína, či nepravdivé informácie zverejnené v Plus 7 dní týkajúce sa prípadu X. D..

47. Právny zástupca za žalobkyňu sa nestotožnil s argumentáciou žalovanej ani vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania a ani k posudzovaniu základov nároku ako takého. Premlčanie na uvedený prípad vyplýva z ust. § 101 OZ, o čom svedčí napr. rozsudok NS ČR 31Cdo/619/2011 alebo rozsudok KS Žilina 7Co/2/2017. Na podporu priznania nemajetkovej ujmy za väzbu, ako aj za trestné stíhanie aj vo vzťahu k nároku vzniknutému podľa účinnosti zák. č. 58/1969 Z.z. predložila žalobkyňa nález ÚS SR III ÚS 754/2016. Predmetný nález sa zaoberá spornými otázkami významnými aj pre toto konanie a súd pri odôvodnení rozhodnutia z vyslovených právnych názorov Ústavného súdu aj vychádzal.

48. Žalobkyňa spracovala písomné vyjadrenie, ktoré tiež predniesla na súdnom pojednávaní keď uviedla, že od doby čo bola vzatá do väzby uplynulo už 21 rokov (pojednávanie 4.4.2017) a toľko rokov žalobkyňa čaká na spravodlivosť. Do väzby bola vzatá nezákonným a nepríslušným súdom a vo väzbe zotrvala pol roka. Trestné stíhanie trvalo 12 alebo 14 rokov a doposiaľ sa žalobkyňi nedostalo adekvátneho ospravedlnenia. Oslobodzujúci rozsudok, ktorý si žalobkyňa váži, väčšina ľudí z jej okolia ho vôbec neregistruje. Vzatie do väzby a trestné stíhanie trvajúce roky sa negatívne odzrkadlilo na jej rodinnom živote, keď jej otec dlhoročne pôsobiaci v justícii neunesol takúto nespravodlivosť a dostal porážku, zomrel predčasne a nedožil sa jej oslobodenia. Žalobkyňu to ovplyvnilo ako ženu a matku, nemohla otehotnieť, po otehotnení skončila na rizikovom tehotenstve a hrozil jej predčasný pôrod, ktorý sa nakoniec aj stal. Žalobkyňa porodila o mesiac skôr. Z uvedeného dôvodu sa rozhodla nemať viac detí aj s poukazaním na riziko trestu, ktorý jej hrozil. Uvedené ovplyvnilo aj jej manželský život a vzťahy v rodine, bola vnímaná ako čierna ovca. Situácia ovplyvnila aj zdravie žalobkyne a to tak psychické, ako aj fyzické. Žalobkyňa má nábeh na astmu na psychickom základe, opakované problémy s močovými cestami, vysoký tlak. Svoju osobu vníma na okraji spoločenského postavenia po porovnaní sa so svojimi spolužiakmi, z ktorých napr. je predseda vlády, generálny prokurátor. Ďalší zásah do jej života bol na spoločenskej úrovni, žalobkyňa bola úspešná, budovala si klientelu a po prepustení mala problém s prácou. Bola vnímaná ako problémová osoba. Negatívne ju vnímalo aj okolie, susedia, rodičia boli nútení odsťahovať sa z miesta bydliska. S takouto stigmu sa žalobkyňa vyhýbala spoločenskému životu rovnako ako aj jej manžel - lekár. Informácie o väzobnom stíhaní a o celom prípade žalobkyne sú súčasťou verejného šírenia či už prostredníctvom televíznych reportáží, kníh, ako aj internetu. Samotný pobyt vo väzbe bol pre žalobkyňu neopísateľne strašný. Prežívala pocity zúfalstva, ponižovanie, v tom čase bola prvá advokátka vzatá do väzby. Uvedené vyplýva aj z výpovedí vypočutých svedkov.

49. Podľa § 5 ods. 1 zák. č. 58/1969 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo ak bol spod obžaloby oslobodený.

50. Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 58/1969 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni. Ak však ide o rozhodnutie vydané v trestnom konaní proti osobám podliehajúcim vojenskej súdnej právomoci, je týmto orgánom ústredný orgán, ktorý vykonáva správu vojenských súdov. V ostatných prípadoch je týmto orgánom,

a) ak ide o vec patriacu do pôsobnosti Československej socialistickej republiky, federálny ústredný orgán, do pôsobnosti ktorého patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané, b) ak ide o vec patriacu do pôsobnosti Českej alebo Slovenskej socialistickej republiky, ústredný orgán republiky, do pôsobnosti ktorého patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané, a ak niet takého ústredného orgánu, Ministerstvo spravodlivosti; to platí aj v prípade, keď nezákonné rozhodnutie vydal orgán spoločenskej organizácie (§ 1 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1969/58/19900701>>).

51. Podľa § 10 zák. č. 58/1969 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ak ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti, môže sa poškodený domáhať nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

52. Podľa § 20 zák. č. 58/1969 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pokiaľ nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone Občianskym zákonníkom.

53. Podľa čl. 5 ods. 5 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie.

54. Podľa čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, každý má právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup.

55. Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR č. 460/2012 Zb., každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

56. Podľa § 101 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

57. Nárok na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo skočené oslobodením spod obžaloby nie je daný len v čl. 36 ods. 3 Listiny, ale predovšetkým v princípoch materiálneho právneho štátu. „Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým štátne orgány alebo orgány verejnej moci priamo zasahujú do základných práv jednotlivca. Nie je totiž možné prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktno dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je iste povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, pokiaľ sa neskôr ukáže ako postup mylný, zasahujúci do základných práv.“ (II ÚS ČR 598/08) Ak sa pôvodné podozrenie nepotvrdí, musí mať osoba, ktorá bola povinná podrobiť sa úkonom orgánov činných v trestnom konaní záruku, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nespáchala, dostane sa jej odškodnenia za všetky úkony, ktorými bola neoprávnene podrobená - v opačnom prípade nie je možné v právnom štáte trvať na povinnosti jednotlivca znášať obmedzenia v rámci trestného stíhania.

58. Aj napriek dôslednému dodržiavaniu prezumpcie neviny predstavuje každé trestné konanie významný zásah do osobného života osoby trestne stíhanej a negatívne sa dotýka jej cti i dobrej povesti zvlášť v dobe, kedy majú média ovplyvňujúce verejnú mienku a náladu spoluobčanov ešte

pred oznámením obvinenia jasné v tom, kto je za údajnú trestnú činnosť zodpovedný. Zásah je o to intenzívnejší, ak sa následne preukáže, že sa skutok nestal, alebo nebol trestným činom.

59. Prípád žalobkyne, a to od vznesenia obvinenia a následného vzatia do väzby spadá do obdobia zák. úpravy zák. č. 58/1969 Zb., ktorý narozdiel od novej právnej úpravy účinnej od 1.7.2004 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, neobsahoval ustanovenie o náhrade nemajetkovej ujmy. Súd však nie je viazaný právnou kvalifikáciou nároku a nárok uplatnený žalobkyňou je možné posúdiť aj podľa medzinárodných dohovorov, konkrétne podľa príslušných článkov Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý je v zmysle čl. 154c ods. 1 Ústavy SR súčasťou právneho poriadku SR a má prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd. Prednosť medzinárodnej zmluvy pred zákonom znamená ústavný príkaz adresovaný súdu aplikovať ex offa na daný prípad priamo relevantné ustanovenia medzinárodnej zmluvy, a to za predpokladu, že sú splnené všetky podmienky vyplývajúce z uvedeného ústavného článku. Nárok na náhradu škody za predchádzajúce nezákonné pozbavenie osobnej slobody zaručuje nielen vnútroštátna úprava - v prejednávanej veci zák. č. 58/1969 Zb. v súčasnosti už neaktuálny, nahradený zák. č. 514/2003 Z.z. vykonávajúci čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, podľa ktorého každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy, alebo nesprávnym úradným postupom, ale aj čl. 5 ods. 5 Dohovoru.

60. Z dôvodu procesnej ekonomiky sa súd zaoberal vznesenou námietkou premlčania zo žalovanej strany odkazom na ust. § 23 zák. č. 58/1969 Zb. premlčacia lehota by tak mala byť 1-ročná a plynula by od právoplatnosti rozsudku, ktorým bola žalobkyňa oslobodená, pričom do podania žaloby by táto premlčacia lehota uplynula. S takýmto právnym názorom žalovanej strany sa však súd nestotožňuje. Z pohľadu súdu je celkom vylúčené, aby sa nárok, ktorý nie je upravený zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, mohol premlčať podľa zásad upravených práve v tomto zákone. Zákon č. 58/1969 Zb. nepozná náhradu nemajetkovej ujmy, nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vyplýva v prípade nemajetkovej ujmy spôsobenej väzbou na základe rozhodnutia o vzatí do väzby, ak bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený, výlučne z čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pričom Dohovor neobsahuje osobitnú úpravu premlčania nároku. Z toho dôvodu je nutné aplikovať všeobecnú premlčaciu dobu 3 roky podľa § 101 OZ, a to nielen z použitia § 20 zák. č. 58/1969 Zb., ktorý stanovuje, že pokiaľ nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone Občianskym zákonníkom, z ktorého znenia vyplýva, že keďže zák. č. 58/1969 Zb. upravuje iba náhradu škody, nie je možné na premlčaciu lehotu pri náhrade nemajetkovej ujmy použiť § 23 cit. zák., ale uvedené vyplýva aj z rozhodnutia veľkého senátu NS ČR sp.zn. 31Cdo/619/2011, ktorý uviedol, že použitie § 101 OZ sa deje „v intenciách § 26 zák. č. 82/1998 Sb., čo je obdoba § 20 zák. č. 58/1969 Zb. Z pohľadu súdu je takýto názor úplne logický a súd nepovažuje nárok žalobkyne za premlčaný (právoplatný oslobodzujúci rozsudok 3T/394/00 z 26.7.2005, žaloba podaná 24.10.2007).

61. K spornosti nároku žalobkyne, keď z rozhodnutia NS SR 6Cdo/37/2012 vyplýva, že tak prvoinštančný, ako aj odvolací súd v Prešove si neustáli, za čo vlastne žalobkyňa odškodnenie požaduje a zo zdôvodnenia uznesenia dovolacieho súdu vyplýva, že nárok zdôvodnený čl. 5 ods. 5 Dohovoru umožňuje odškodnenie obetí zatknutia alebo zadržania len za nezákonné zatknutie alebo zadržanie (väzbu) a nie za ich celé trestné stíhanie, súd uvedené zisťoval. V nadväznosti na to právny zástupca za žalobkyňu predložil súdu nález Ústavného súdu SR, ktorý rieši obdobný prípad. Dokonca sťažovateľ v konaní pred Ústavným súdom totožný ako žalovaný v tomto konaní poukázal v rámci právnej argumentácie práve na uznesenie NS SR 6Cdo/37/2012 týkajúce sa „nášho“ konania. Sťažovateľ MS SR v sťažnosti namietal predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za nemajetkovú ujmu spôsobenú vedením trestného stíhania skončeného právoplatným zastavením a tiež výšku sumy priznanej poškodenému. V napadnutom rozhodnutí súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy za väzbu, za trestné stíhanie, v celkovej výška 35.000,- Eur. Jednalo sa o rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 22C/265/2009 potvrdené Krajským súdom v Bratislave č.k. 4Co/106/2013-178. Sťažovateľ konkrétne napadol rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave. Ústavný súd povedal, že ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania skončeného oslobodením spod obžaloby (či zastavením trestného stíhania) je potrebné hľadať nielen v čl. 46 ods. 3 Ústavy a čl. 36 ods. 3 Listiny, ale vo všeobecnej rovine aj v princípoch materiálneho štátu. (napr. rozhodnutie ÚS ČR II ÚS 590/08 a IV ÚS 642/05) Ústavný súd sa nestotožnil s argumentáciou sťažovateľa (MS SR) spočívajúcej v tom, že je potrebné dôsledne rozlišovať právo osoby, ktorej trestné stíhanie bolo

skončené inak, než právoplatným odsúdením, na náhradu škody a na náhradu nemajetkovej ujmy. Podľa názoru Ústavného súdu by bolo v rozpore s princípom dôvery občana v právo, ktorý je súčasťou komplexu formujúceho princípy materiálneho právneho štátu, ak by mal byť jednotlivец zbavený nároku na náhradu nemajetkovej ujmy len na základe nevyjasnenej koncepcie rozsahu pojmu škoda v právnom poriadku (obdobne nález ÚS ČR IV ÚS 428/05) a v jeho norme prijatej v období, keď základnému právu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátu bol pripisovaný iný obsah, než mu je pripisovaný dnes ústavným poriadkom demokratického štátu. Významným je navyše i to, že sám zákonodarca neskôr túto koncepciu ozrejmil a pod pojem škoda pre oblasť zodpovednosti štátu za nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup zahrnul aj náhradu nemajetkovej ujmy (zák. č. 514/2003 Z.z.). Navyše nemožno akceptovať názor, podľa ktorého treba rozlišovať nezákonnosť uznesenia pre účely náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy (rozsudok NS SR 7Cdo/145/2011). Ústavný súd prijal názor, podľa ktorého vedenie trestného stíhania na základe nezákonného uznesenia o jeho začatí bez ohľadu na to, či bolo vydané za účinnosti zák. č. 58/1969 Zb alebo za účinnosti zák. č. 514/2003 Z.z. odôvodňuje s ohľadom najmä na čl. 46 ods. 3 Ústavy a čl. 36 ods. 3 Listiny právo na náhradu nemajetkovej ujmy takto stíhanej osoby, pokiaľ jej táto v príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania vznikla. Ústavný súd reagujúc konkrétne na „naše“ rozhodnutie NS SR 6Cdo/37/2012 uviedol, že ani dôvody tohto rozhodnutia na tomto závere nemôžu nič zmeniť. Z citovaného rozhodnutia NS SR je zrejmé, že názor, na ktorý poukazuje sťažovateľ, sa vzťahuje na otázku odškodňovania väzby a potrebu aplikovania pri jej odškodňovaní čl. 5 Dohovoru. Ani z toho rozhodnutia Najvyššieho súdu však nevyplýva právny názor, že na základe aplikácie iných ustanovení nášho ústavného poriadku by bolo priznanie náhrady nemajetkovej ujmy za vedenie trestného stíhania poškodenému vylúčené. Takýmto ustanovením umožňujúcim priznanie náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej vedením trestného stíhania je (aj vo vzťahu k prípadom posudzovaným podľa zák. č. 59/1968 Zb.) ust. čl. 46 ods. 3 Ústavy, resp. čl. 36 ods. 3 Listiny. K výške priznanej náhrady 35.000,- Eur Ústavný súd uviedol, že právna úprava zák. č. 58/1969 Zb. výslovne nestanovuje kritéria na určenie výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, narozdiel od aktuálnej právnej úpravy zák. č. 514/2003 Z.z. ust. § 17 účinného hod 1.1.2009. Kritéria ustanovené v tomto zákone však nie je možné na „náš“ prípad aplikovať, keďže trestné stíhanie bolo začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákonného ustanovenia. K výške náhrady nemajetkovej ujmy Ústavný súd bol toho názoru, že primeranosť výšky musí zohľadňovať osobitné okolnosti prípadu, ktorých rozmanitosť nemožno vopred postihnúť. Vo veci preskúmanej Ústavným súdom nepovažoval za neprimeranú náhradu odškodnenie 52 mesiacov trvania trestného stíhania sumou 620,- Eur za mesiac. Dal do pozornosti rozhodovaciú prax všeobecných súdov napr. v ČR (NS ČR 30Cdo/2357/2010 uverejnený v zbierke súdnych rozhodnutí pod R 52/2012).

62. Vychádzajúc z právne záväzného názoru Najvyššieho súdu v uznesení NS SR 6Cdo/37/2012 a aplikujúc nález ÚS SR III ÚS 754/2016 (čl. 2 ods. 2 C.s.p.) považoval súd základ nároku žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy tak za nezákonne vykonanú väzbu, ako aj nezákonné trestné stíhanie, za daný. Keďže nárok žalobkyne vyplýva z Ústavy a medzinárodných dohovorov, na premlčanie aplikoval všeobecnú premlčaciu lehotu v zmysle § 101 OZ a nárok žalobkyne tak vyhodnotil ako nepremlčaný.

63. Ďalej bolo dôvodné zaoberať sa výškou náhrady nemajetkovej ujmy za trvanie väzby a vedenie trestného stíhania.

64. Žalobkyňa je presvedčená, že Slovenská republika porušila jej práva nezákonnou väzbou a nezákonným trestným stíhaním, ktoré trvalo neprimerane dlho, bolo nezákonné a bezdôvodné. Žalobkyňa bola vo väzbe pol roka od 12.8.1995 do 11.2.1996. Trestné stíhanie bolo začaté vznesením obvinenia zo dňa 10.8.1995 a skončené právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom dňa 26.7.2005, teda bezmála 10 rokov. Trestné stíhanie a väzba mali silný dopad na jej osobný, osobnostný, rodinný, profesijný a spoločenský život. Žalobkyňa bola bezúhonnou mladou osobou, mala vybudovanú slušnú profesijnú kariéru ako bývalá sudkyňa Mestského súdu v Košiciach, neskôr uznávaná a vyhľadávaná advokátka. Žalobkyňa požívala spoločenskú prestíž a zahájenie trestného stíhania veľmi rýchle zasiahlo takmer do všetkých jej istôt. Osoby, ktoré verili v nevinu žalobkyne v prevažnej miere prestali v ňu veriť potom, ako bola vzatá do väzby a dlhoročne trestne stíhaná. Oslobodzujúci rozsudok však nemal na vnímanie okolia s výnimkou osôb blízkych, ktoré jej neprestali veriť, podstatný dopad. V neposlednom rade o intenzite zásahu vypovedajú aj svedecké výpovede v konaní vypočutých svedkov tak, ako osobu žalobkyne v priebehu rokov trestného stíhania vnímali. V čase začatia trestného stíhania bola žalobkyňa mladou ženou vo veku cca 30 rokov, ktorá bola okolím vnímaná ako veselá, priateľská, spoločenská,

atraktívna žena, uznávaná a vyhľadávaná advokátka. V priebehu rokov trestného stíhania sa osoba žalobkyne z pohľadu vnímania vonkajšieho sveta zmenila na podozrivú, zatrpknutú, spoločnosti sa strániacu ženu, ktorej ako keby na sebe už nezáležalo. V tomto je možné badať neprímeraný zásah trestného stíhania do jej osobnej a osobnostnej sféry. Ďalej je zrejmy aj zásah do rodinného života, kde žalobkyňa predovšetkým zdôrazňuje, aký následok malo vedenie nezákonného trestného stíhania a nezákonná väzba na jej otca, dlhoročného uznávaného sudcu, ktorý neuniesol nespravodlivosť páchanú na žalobkyňu, po náhlom ochorení predčasne zomrel a nedožil sa ani jej oslobodenia. Súd nemal vážnejších pochybností uveriť tvrdeniam žalobkyne, že trestné stíhanie mohlo takto vážne zasiahnuť do jej rodinného života. Napriek pochybnostiam žalovanej, že nie je možné preukázať vzťah príčinnej súvislosti medzi trestným a väzobným stíhaním žalobkyne a smrťou jej otca, takúto súvislosť vnímalo aj okolie žalobkyne a nie je ťažké uveriť tomu, že otec žalobkyne ako dlhoročný sudca vnímal udalosti okolo jeho dcéry veľmi intenzívne. So zásahom do rodinnej sféry úzko súvisí aj zásah do spoločenskej sféry života žalobkyne, keď táto sa prakticky zo dňa na deň stala osobou nežiaducou a podozrivou oproti obdobiu pred začatím trestného stíhania, keď bola vnímaná ako veľmi schopná a úspešná právnička. Od žalobkyne sa odvrátili priatelia a známi z právnickej obce, prišla o renomé a početnú klientelu, jej kariéra sa zrútila, začala mať aj finančné a existenčné problémy. Všetky tieto informácie vyplývajú z výpovede vypočutých svedkov. V priebehu trestného stíhania sa žalobkyňu narodilo dieťa a o okolnostiach súvisiacich s trestným stíhaním majúci negatívny dopad na tehotenstvo a zdravie žalobkyne svedčí už predložená gynekologická správa, ako aj výpoveď svedkyne V. Y.. Žalobkyňa veľmi citlivo vníma aj to, že až doposiaľ napriek oslobodzujúcemu rozsudku pred viac ako 10 rokmi je jej meno súčasťou rôznych publikácií, článkov, demagogických tvrdení, kde sa verejnosti nepodsúva to, že bola oslobodená. Toto bude v konečnom dôsledku mať veľmi negatívny vplyv aj do budúcnosti na potomkov žalobkyne, na jej syna a jeho potomkov. V tomto smere skutočne súd ma tiež vedomosť o masovo šírených informáciách o žalobkyňu, a to aj v súčasnosti, napr. v dokumentárnom cykle Mafia, kde jedna časť je venovaná osobe nebohého T. S. a v tejto súvislosti je spomínaná aj žalobkyňa, pričom z kontextu nevyplýva tá súvislosť, že žalobkyňa bola nevinná a konania, ktoré jej bolo kladené za vinu, sa v skutočnosti nedopustila. K okolnostiam prežívania väzby súd nepochybuje o tom, aký negatívny dopad má samotné držanie vo väzbe a aký závažný zásah výkon väzby sám o sebe spôsobí na základných právach, slobodách a dôstojnosti zadržanej osoby. Spôsobí stres, neistotu, úzkosť, poníženie a zúfalstvo tak, ako to žalobkyňa popisuje. Tu je opätovne potrebné poukázať predovšetkým na to, že žalobkyňa bola bezúhonnou osobou pohybujúca sa na opačnej strane zákona, keď v období pred začatím trestného stíhania ako sudkyňa bola osobou poverenou autoritatívne rozhodovať o sporných záležitostiach a „rozdávať spravodlivosť“, neskôr ako advokátka poskytovala právne služby klientom, teda sa od nej očakávalo, že bude ctíť a dodržiavať zákon. Po vzatí do väzby sa ocitla na opačnej strane spoločenského rebríčka, bola konfrontovaná s hanbou a odsúdením.

65. K samotnej výške priznanej náhrady škody súd vychádzal z vyslovených záverov v náleze ÚS SR III ÚS 754/2016, v zmysle ktorého právna úprava zák. č. 58/1969 Zb. výslovne nestanovovala kritéria na určenie výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch na rozdiel od aktuálnej právnej úpravy, ktorú však nie je možné v predmetnej veci aplikovať. Ústavný súd sa vyslovil, že neprímeranou náhradou nie je odškodnenie za 52 mesiacov trestného stíhania sumou 620,- Eur za mesiac a dal do pozornosti aj rozhodovaciu prax všeobecných súdov napr. ČR. Ani súdy v ČR nie sú vo výške odškodňovania viazané žiadnymi pravidlami a pevnými čiastkami, je to vyložene na uvážení súdu, aby v každom jednotlivom prípade pri posúdení jeho individuálnych skutkových okolností stanovil adekvátnu výšku odškodnenia vzniknutej nemajetkovej ujmy. NS ČR vyšiel z rozhodovania Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorý prihliada k povahe trestnej veci, k celkovej dĺžke obmedzenia osobnej slobody a k následkom v osobnej sfére poškodenej osoby. Najvyšší súd ČR vychádzajúci z úrovni odškodnenia jednotlivých európskych štátov, ako i životnej úrovne Českej republiky (táto je v zásade porovnateľná so životnou úrovňou Slovenskej republiky) vyjadril, že adekvátnym odškodnením je čiastka v rozmedzí 500,- Kč až 1.500,- Kč za 1 deň trvania väzby, v ktorom rámci súd premietne aj iné okolnosti svojho posudzovania. K tomuto rozmedziu je však nutné pristupovať ako k orientačnému s tým, že podlieha výlučne úvahe súdu. V tomto konkrétnom prípade súd stanovil odškodnenie za dobu trvania väzby na vrchnej hranici odškodnenia zohľadniac okolnosti prípadu predovšetkým z pohľadu negatívneho dopadu na osobný život žalobkyne, na životné podmienky a život prežitý počas trvania väzby, dopad na profesijný život žalobkyne, jej spoločenskú povesť a česť a v neposlednom rade aj na poškodenie zdravia. Súd tak priznal nárok na odškodnenie za čas trvania väzby na hornej hranici sumou 60,- Eur/deň (1.500,- CZK ? 60,- Eur), pričom vychádzal z dĺžky mesiaca 30 dní a doby trvania väzby 6 mesiacov, teda odškodnenie za väzbu priznal vo výške 10.800,- Eur. Sudca sa musí vedieť aspoň elementárne vcítiť do

pozície súdeného človeka zvlášť za situácie, keď má naprávať škody spôsobené inými orgánmi. Musí zohľadniť, že v danom prípade žalobkyňa trestné stíhanie poškodilo a vyšla z neho po takmer 10 rokoch s rozvráteným profesijným, rodinným, spoločenským i osobným životom. Pokiaľ súd uznal, že k tak závažnému zásahu do prirodzených práv človeka skutočne došlo, avšak na odškodnenie nemajetkovej ujmy priznal len nepatrnú čiastku, pôsobí to až cynicky, bez citu pre elementárnu spravodlivosť. Pokiaľ je deklarovaná ujma, v danom prípade spočívajúca v strate prestíže, kariéry, ovplyvnenia rodinného, spoločenského života a znehodnotenie zdravia, ak tak súd konštatoval, povinnosti k náhrade nie je možné sa vyhnúť a štát nemôže bagatelizovať závažnosť ujmy priznaním neprimerane nízkej náhrady, pretože takéto konanie je potrebné považovať za obchádzanie zákona i jeho účelu. Zákonná úprava o zodpovednosti štátu za škodu zaväzuje štát absolútne, objektívne a je nevyhnutné, aby ten vzniknutú škodu nahradil v maximálnej možnej miere.

66. Výška náhrady za trestné stíhanie - súd vychádza zo závažnosti skutku (voči žalobkyni bolo vedené trestné stíhanie pre podozrenie z trestného činu vydierania podľa § 9 ods. 2 k § 235 ods. 1,2 písm. b/ Trestného zákona, kde v čase vznesenia obvinenia bola trestná sadzba až 8 rokov). Podľa aktuálnej právnej kvalifikácie, by sa jednalo o zločin ako o úmyselný trestný čin, za ktorý zákon stanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou 5 rokov. Tu je potrebné prihliadnuť aj na to, že trestné stíhanie žalobkyne malo počiatok práve v súvislosti s výkonom jej profesie. Ďalšou okolnosťou bola dĺžka trestného stíhania, ktoré trvalo od 10.8.1995 do právoplatného skončenia konania oslobodením žalobkyne spod obžaloby dňa 26.7.2005. Trestné stíhanie tak trvalo bez cca 2 týždňov 10 rokov. Právna prax vychádza z poznatkov, že s predlžujúcou sa dĺžkou konania sa vytráca základný vzťah medzi trestným činom a ukladaným trestom. V prípade oslobodenia spod obžaloby však vzniká paradox - s predlžujúcou sa dobou od okamžiku zahájenia trestného stíhania do vynesenia právoplatného oslobodzujúceho rozsudku, sa znižuje záujem nezúčastnených osôb za stavu súčasného utvrdzovania sa ich presvedčenia o morálnej závadnosti stíhanej osoby. Ak je trestným stíhaním určitá osoba dehonestovaná, presvedčuje v rámci sociálnych väzieb dlhotrvajúce trestné stíhanie jej okolie o dôvodnosti trestného stíhania, a správnosti postupu štátu. O to ťažšie nakoniec vyvráti zasiate pochybnosti. Zatiaľ čo zahájenie trestného stíhania býva doprevádzané zjavnou aktivitou štátu prostredníctvom orgánov činných v trestnom konaní, oslobodenie spod obžaloby už podobnú aktivitu nemá. Je teda vecou štátu, aby niesol svoju zodpovednosť rovnako dôsledne, ako očakáva od svojich občanov. Je preto celkom namieste, aby bol zohľadnený fakt, že žalobkyňa sa živila ako advokátka, ktorej úlohou bolo hájiť oprávnené záujmy klientov za predpokladu, že tak bude robiť zákonným spôsobom a bude garantom kontroly dodržiavania práva. Za situácie, kedy je advokát sám trestne stíhaný, stráca jeho činnosť na dôveryhodnosti. Pokiaľ v zmysle nálezu Ústavného súdu III ÚS 754/2016 považoval Ústavný súd za primeranú čiastku odškodnenia za 52 mesiacov trestného stíhania sumou 620,- Eur za mesiac, čo je v prepočte 20,- Eur za deň, kde v preskúmanom prípade sa jednalo o pracovníka odboru hraničnej kontroly Úradu hraničnej a cudzineckej polície stíhanej pre obvinenie pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody, pričom nejednalo sa o masívnu medializáciu prípadu a trestné stíhanie trvalo cca 5 rokov, v danom prípade súd za adekvátnu výšku odškodnenia považoval sumu 50,- Eur za deň trvania trestného stíhania. Súd zdôrazňuje, že výpočet je indikatívny, keďže nárok je vyložene otázkou posúdenia súdu, preto ho nevymedzuje číselne s matematickou presnosťou. Vychádzajúc však z dĺžky trvania trestného stíhania cca 10 rokov a priznania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sumou 50,- Eur za deň je podľa názoru súdu primeraná náhrada vo výške 180.000,- Eur nasledujúcim výpočtom: $50 \times 30 = 1.500 \times 12 = 18.000 \times 10 = 180.000,-$ Eur. K uvedenému je potrebné pripočítať sumu vo výške 10.800,- Eur priznanú za väzbu, teda výsledná suma predstavuje 190.800,- Eur, ktorú súd žalobkyni priznal. Vo zvyšku bola žaloba zamietnutá, nakoľko suma požadovaná žalobkyňou 1.000.000,- Eur vo vzťahu k aplikácii právnych názorov vyslovených v citovaných rozhodnutiach, z ktorých súd vychádzal, sa javila neprimerane vysoká. Súd žalobu zamietol aj vo vzťahu k nároku na priznanie úroku z omeškania, nakoľko žalovaný sa do omeškania nedostal. Rozhodnutie o výške uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy záviselo od posúdenia súdu, teda žaloba v tejto časti nebola dôvodná a žalovaný sa dostane do omeškania až potom, ako si nesplní povinnosť uloženú mu právoplatným súdnym rozhodnutím.

67. Podľa § 251 C.s.p. trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

68. Podľa § 255 ods. 1,2 C.s.p.

(1) Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

(2) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

69. Podľa § 262 ods. 1,2 C.s.p.,

(1) O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

(2) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

70. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa pomeru úspechu, keď žalobkyňa bola v konaní úspešná v kontexte s charakterom konania, kde výška nemajetkovej ujmy závisela od posúdenia súdu, preto jej súd priznal plnú náhradu trov konania od neúspešného žalovaného.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v dvoch rovnopisoch do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 363 C.s.p. v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1 C.s.p.) podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.